

Maandag 11 juli 2016: de beklimming van de Stelviopas

Zes uur 's morgens en ik lig al wakker en te denken dat het vandaag de topdag moet worden van onze fietsvakantie in Oostenrijk: we gaan de Stelviopas in Italië beklimmen met twee triketreintjes van ligfietsen. Eentje van acht fietsen met mannen en eentje met tien vrouwen. Ik denk eraan dat ik om 8 uur zeker moet opstaan om me klaar te maken en te ontbijten want om 9 uur moeten we klaar staan om met een busje naar de Stelvio te rijden vanuit ons hotel. Gisteren regende het nog pijpenstelen en vlogen de bliksemflitsen door het luchtruim, inclusief hagelballen. Daarvan was nu niets meer te merken. Dat was alleszins een positieve evolutie. Gelukkig maar want droog weer is wel een noodzaak om van deze rit te kunnen genieten. Ik heb er vandaag wel enorm veel goesting in.

Ik zat dan ook volledig klaar om 9 uur beneden in de ontvangsthal van het hotel. De rit in het busje duurde een dik uur. We bereikten een grote parking waar de start zou plaatsvinden. Ze waren daar al met enkelen de fietsen aan het uitladen en de juiste fietsen aan het koppelen in de juiste volgorde van de gewenste treintjes. Toen ik wist waar mijn fiets gemonteerd stond, ging ik naar mijn eigen ligfiets met de nodige drinkbidons, want ondertussen was de temperatuur al richting dertig graden aan het gaan! Ik stond gemonteerd voor Simon, een jonge kerel in een handwielfiets. Een toffe kerel die zich onderweg zeker niet liet kennen en voluit zijn deel van het 'trapwerk' deed. Het opzet van het rijden met een treintje ligfietsen aan elkaar gekoppeld wordt mooi uitgelegd door de Afrikaanse spreuk: "Alleen ga je misschien sneller maar samen kom je verder!" Meteen ook het motto van de organisatie join2bike. Wanneer iedereen op zijn fiets en positie heeft plaatsgenomen start als eerste de vrouwentrein (in dit

geval een ketting van 10 vrouwelijke ligfietsters aan elkaar). Kort daarna starten ook wij de mannen met ons treintje van acht man. Niko, een solorijder, gaat er alleen voor en rijdt voor ons uit. Normaal geen probleem voor hem. Hij is er voor getraind! Ik zit in tweede positie achter onze stuurman Luc die ons veilig naar boven moet brengen want alleen de rijder in de voorste positie kan sturen, de anderen zitten vast. Als je met zo een slang achter je een bocht tegemoet rijdt, moet je er voor zorgen dat je die bocht ruim genoeg doorrijdt zodat het treintje achter je mooi kan plooiën in die bocht en niet breekt want je bezit geen scharnier in die fietsenslang! Aan een gezapig en beheerst tempo slingeren we ons naar boven. Hoewel we traag rijden halen we toch redelijk snel de vrouwentrein bij. We moeten even inhouden om hen achteraan niet aan te rijden. Simon, achter mij zittend, roept in zijn enthousiasme: Ga er maar voorbij! Op een wat langer stuk gaan we er rustig over. Eens er voorbij, gaan we gestaag door en malen we de kilometers onder onze wielen door. Ondertussen kunnen we ook genieten van de natuurpracht om ons heen. Een steenbok, zowat een symbool van de streek Tirol, heb ik helaas niet gezien. Voor de rest lopen er een pak koeien rond die ons een beetje dwaas maar wel nieuwsgierig bemonsteren als we er passeren. Ook Luc Gielen, onze voorzitter neemt ondertussen massa's foto's met zijn enorme high tech camera. Ook worden er lustig filmpjes gedraaid van de fietsactie onderweg. Veel toevallige passanten kijken raar op als ze ons zien rijden maar steken al snel hun duim omhoog als blijk van respect en bewondering. Onderweg staan geregeld de volgbusjes op een parking geparkeerd te wachten op onze voorbijkomst. Er wordt dan ook volop gesupporterd door de begeleiders maar ook door verschillende jonge jongetjes die hun kelen schor schreeuwen. Zeer leuk en stimulerend voor wat nog komen moet. Ze zullen allen later op de avond een klein bedankcadeautje ontvangen voor hun steun.

De bochten van de klim naar de Stelvio zijn genummerd zodat je kunt aftellen... Eens de voorlaatste bocht door, stijgt het enthousiasme van

de fietsers hoorbaar. Er wordt zelfs een kleine versnelling ingezet. Helaas op het stuk naar de laatste bocht breekt een koppelingstuk in ons treintje. Dit kan gelukkig snel hersteld worden door een van de gevolgde begeleiders. Daarna fietsen we naar de top door. We passeren een bord met: Umbrailpas (= Stelvio): 2758 m hoogte. Onder luid applaus en een beetje onder de indruk komen we op de top aan. Wauw! Wat een ervaring. We feliciteren elkaar voor de geleverde prestatie want samen zijn we ver gekomen! Na een hapje en een drankje op de top rijden we terug naar het hotel met een gelukkig en tevreden gevoel. Deze fietsvakantie is een aanrader voor iedereen en zeker voor mindervalide personen die hier volledig zijn op afgesteld; proficiat aan de organisatie van join2bike! Volgende jaargang doe ik zeker weer mee. En nog eens herhalen:

Alleen ga je misschien sneller maar samen kom je verder! Het is haalbaar voor iedereen!

Kurt Bioracer